

Тогава Марко Ивановъ, заедно съ други възстаници, скришомъ избѣгли въ Свищовъ и отъ тамъ съ една лодка прѣминали Дунава и стѣпили на свободната Ромѣнска земя.

Заживѣлъ Марко свободенъ животъ, но не забравилъ и своето отечество. Скоро се записалъ въ българското опълчение и заедно съ рускитѣ зойски дошелъ въ България. Той участвувалъ въ всичкитѣ битки противъ турцитѣ и най-сетнѣ останалъ живъ и здравъ, за да се радва на свободното отечество. И до сега, този народенъ герой, живѣе скромно въ свободна България.

До кога ли ? . . .

Зима страшна още не минува,
Лудо вѣе вѣтърътъ съсъ бѣсъ.
Студъ ужасенъ грозно вредъ върлува . . .
До кога, ахъ, Боже, тоя мразъ?

Нѣма слънце—топълъ лжчъ да блѣстне,
Нѣма пролѣтъ да се разцвѣти,—
Тежко врѣме—скръбъ въ душата тегне . . .
До кога ли все тъй ще върви? . . .

Ив. Боневъ.

